

УДК 375.85:27-523.6(477.83)

МОНАСТИРІ СТАРОСАМБІРЩИНИ ЯК ОБ'ЄКТИ РЕЛІГІЙНОГО ТУРИЗМУ

О. Бегей, О. Анісімович-Шевчук

*Львівський інститут економіки і туризму
вул. Менцинського, 8, Львів, Україна, 79007
e-mail: olashev@yahoo.com*

Систематизовано історичні відомості про монастирі, що будь-коли існували на території Старосамбірського району, як загальновідомі – Лаврівський, Добромільський, Спаський, так і ті, про існування яких є лише короткі згадки в історичних джерелах. Аналізуються шляхи залучення історії чернецтва, діючих та неіснуючих монастирів у сферу туризму.

Ключові слова: історія, монастирі, чернецтво, Старосамбірщина, релігійний туризм.

З розширенням мережі туристичних послуг в Україні набуває популярності туризм з паломницькою чи релігійно-пізнавальною метою. Це свідчить про зміщення масового туристичного інтересу від звичайних відпочинкових поїздок до пізнавальних подорожей, учасники яких бажають не лише отримати задоволення, а й збагачувати свій світогляд.

Пам'ятки церковної історії та культури є важливим засобом утвердження національної свідомості, відтворення національної пам'яті, виховання патріотизму, розвитку естетичних і художніх смаків. Як наголошують дослідники, національний туристичний продукт є класичним поєднанням природних і культурно-історичних ресурсів, підсиленням етнорелігійною самобутністю регіонів України [8]. У західних областях нашої країни збереглося особливо багато релігійних пам'яток, особливе місце серед яких посідають монастирі. Відвідуючи їх люди не лише відпочивають, а й глибше пізнають українську історію, культуру. В Україні монастирі завжди були осередками християнської моралі, освіти, культури, завдяки притаманному українській християнській традиції паломництву ширилися прощі до Києво-Печерської, Почаївської лаври, Скиту Манявського тощо.

Релігійний туризм традиційно не належить до найприбутковіших видів туризму та й отримати точні статистичні відомості про прибутки від подібних подорожей складно, що зумовлене специфікою їх організації. Однак неоціненним є духовне здоров'я, якого додають такі поїздки. Приїжджаючи у монастир людина знаходить спокій, відсторонюється від мирської суєти, переосмислює цінності життя, визначає свої роль і місію в суспільстві. Мальовнича природа, що, як правило, оточує монастирі, цілющі джерела, які є практично біля кожної обителі, сприяють психологічному та фізичному відновленню особистості.

Закономірно, що насамперед туристів приваблюють діючі монастирі як місця

екскурсійних поїздок, хресних доріг, прощ, відпустів. Водночас при розробці туристичних маршрутів практично не враховується інформація про ті обителі, які не збереглися до нашого часу. Отже, актуальним завданням наукових досліджень є вивчення історії чернецтва, що дає можливість поглибити знання з культури, історичного минулого краю, та сприятиме їх відновленню в майбутньому.

Як свідчать результати нашого дослідження, у минулому особливо багато чернецких обителей існувало на території Старосамбірського району Львівщини. Про них згадують, зокрема, у своїх працях М. Голубець [2], М. Коссак [7], І. Крип'якевич [8], Ю. Никорович [13]. Грунтовно проаналізували Лаврівський та Спаський монастирі М. Швед [21], М. Рожко [16], І. Мицько [11; 12]. Добромільський монастир вивчали М. Гец [1], В. Площанський [15], Топільницький – Ю. Стецик [18], жіночий монастир у Смільниці – О. Дух [5], деякі маловідомі чернечі обителі описували І. Мицько [11; 12], В. Горбовий [3; 4].

Науковці припускають, що на території Старосамбірщини монастирі існували вже за часів князя Осмомисла. Надзвичайно багато їх було у XIV – XV ст., що, на думку І. Мицька, дає підстави порівнювати цей край з відомим релігійним центром Афоном, гористим півостровом в Греції з численими монастирями [12, с.120].

Водночас низка монастирів району, згадки про які містять історичні джерела, залишаються малодослідженими. З огляду на значну їх кількість, завданням нашої статті є систематизація та аналіз значення монастирів Старосамбірщини для майбутнього залучення в сферу туризму та релігійного туризму України зокрема.

До передумов виникнення на Прикарпатті великої кількості монастирів варто віднести не лише мальовничу природу, а й особливості географічного розташування краю, його відносну віддаленість і завдяки цьому безпеченість від частих нападів степових орд. У створенні монастирів чимала заслуга належить їх фундаторам. Наприклад, Спаським монастирем опікувався князь Лев Данилович, Лаврівським – литовський князь Лавр-Войшелк, Добромільським – меценат Іван Щасний-Гербурт, Топільницьким – шляхтич Григорій Турянський.

Обителі були православними (окрім римо-католицької у Сусідовичах) до 1691 р., коли Перемишльська єпархія прийняла унію. Після утворення 1739 р. Святопокровської провінції ЧСВВ монастирі були вилучені з юрисдикції перемишльського владики і підпорядковані провінційній управі. Більшість з них (крім Лаврівського та Добромільського) були ліквідовані внаслідок реформи австрійської влади наприкінці XVIII ст. як малі та погано забезпечені.

Нині у Старосамбірському районі діють п'ять монастирів, з них чотири греко-католицькі – чоловічі Святоонофрійські у Лаврові та Добромилі, жіночі – Згромадження Сестер Пресвятої Євхаристії у Хирові та Свято-Преображенський монастир Студійського уставу у Надибах; також діє римо-католицький монастир кармелітів у Сусідовичах.

Лаврівський Святоонофрійський монастир створений в середині XIII ст. і протягом століть залишався духовною столицею всього наддністерського Підгір'я. Цьому сприяло те, що у ньому перебували мощі св. Онуфрія. За народними переказами, саме у Лаврівському монастирі був похований князь Лев [21, с.14]. Біля стін Лаврівського монастиря декілька років поспіль відбувається етнофестиваль

“Карпатія”, який підкреслює нерозривність зв’язку народної та християнської традицій в українській культурі, а також етнічного й релігійного туризму.

Добромильський монастир, заснований на початку XVII ст., відомий зокрема тим, що у ньому працювало багато відомих церковних діячів. Саме тут прийняв чернечий постриг майбутній митрополит А.Шептицький. На основі Добромильського монастиря 1882 р. була проведена реформа Василянського чину, яка зміцнила внутрішню організацію василіан. Сьогодні просторі приміщення Добромильського монастиря потребують ремонту і реставрації, створення умов для проживання більшої кількості ченців та, можливо, ночівлі паломників.

У 1902 р. на основі фільварку Добромильського монастиря створений монастир св. Йосафата у селі Букова, що діяв до 1946 р. Будівля цього монастиря добре збереглася. Сьогодні у ній знаходиться дитячий будинок-інтернат.

В історичних джерелах зафіксовано відомості про ще понад двадцять монастирів [2; 7; 8; 13], що існували на території Старосамбірського району, однак досі не збереглися. Про місце знаходження лише деяких з них свідчать будівлі (зокрема, добре збережене приміщення колишнього монастиря у Букові, єзуїтський комплекс у Хирові) чи їх фрагментарні залишки (наприклад, у Біличах, Смільниці, Топільниці). Місцезнаходження деяких монастирів, зокрема у Великій Сушиці, Городисько, П’ятниці, Созані, Старій Солі, Старяві, Страшевичах, Терлі, можна визначити за переказами місцевих жителів, пам’ятними знаками, хрестами.

Найбільш досліджений серед нині неіснуючих монастирів Старосамбірщини є Святопреображенський монастир у селі Спас. Монастир стояв на потоці Дубень, що впадає у Дністер і був одним з найдавніших в Україні. Традиційно початки монастиря, ймовірно, заснованого князем Левом Даниловичем виводять з другої половини XIII ст. [16, с.13]. Існує версія, що князь Лев Данилович не створив, а лише відновив обитель, яка існувала вже наприкінці XI ст. М.Кріль зазначає, що 1071 р., коли польський король Болеслав Сміливий зайняв місто Перемишль, перемишльський владика вимушено обрав своєю резиденцією монастир св. Спаса поблизу Старого Самбора, де перебував до 1079 р. [9, с.59]. З цим монастирем пов’язане існування окремої, незалежної від перемиської, самбірської єпископії. У XII ст. самбірська єпископія була самостійною і мала своїх єпископів, які перебували у Спаському монастирі. Спаська церква мала статус кафедральної. У пізніші часи цей монастир служив зимовою резиденцією перемиських владик. Монастир ліквідований в кінці XVIII ст. під час йосифінської реформи. Наприкінці 70-х років XX ст. археологи, проводячи розкопки на місці монастиря, виявили його фундамент і монастирську церкву [16] (рис. 1).

У сусідньому зі Спасом селі Тершові існував монастир Введення Пресвятої Богородиці, який згадується під 1424 р. Як писав І.Крип’якевич, він належав до багатших, оскільки був зобов’язаний надсилати до загального ополчення лучника з конем вартістю 3-4 гривні. Вчений припускає, що монастир стояв на місці цвинтарної богослужбової каплиці Введення Пресвятої Богородиці [8, с.101]. Тершів розміщений північніше від Спаса, на північному заході, поблизу поля “Княже” мав автономний оборонний комплекс-городище, що контролював дорогу на Спас та Лаврів [16].

Про монастир у селі Страшевичі згадують актові джерельні матеріали XV ст. Він перебував у підпорядкуванні Преображенського монастиря в Спасі. Владика Пере-

Рис. 1. Місце, де колись знаходився монастир у с. Спас

мишльські любили перебувати в монастирі Святого Преображення і в Страшевицькому монастирі: “сиділи в тих монастирях найбільше” [13, с.54].

Фрагментарні відомості свідчать про існування Святомихайлівського монастиря у сусідньому зі Страшевичами селі Созань. Так, 1392 р. дідич Самбірської волості “Спитко з Мельштина замінив своєму писареві шляхетному Сенькові його село Яриловичі на Святомихайлівський монастир, названий Созань... на ріці Созань” [12, с.120].

Згадується також у XV-XVI ст. жіночий монастир у селі Біличі, оборонні стіни якого збереглися дотепер. Відомо, що під час нападу татар 1498 р. монастир був зруйнований, однак селяни, які втекли в ліси, його відбудували. У 1811 р. монастир у Біличах закрили, а чудотворну ікону Пресвятої Богородиці перенесли до Лаврова [3, с.313].

Є відомості й про монастир у селі Велика Лінина. С. Стжетельська Гринбергова зазначає, що князь Лев виїхав до Лінини зі Спаса, де й помер. У своїй праці дослідниця зауважує, що за кілька кілометрів від Лінини був монастир, якому князь давав пожертви та в якому “захоронився” [22, с.102], що заперечує поширену думку, згідно з якою князь Лев помер у Спаському монастирі. Хоча це також може свідчити про те, що він міг лише прийняти чернецтво. Адже авторка зазначає, що чернечий чин Лев прийняв у 1301 р. перед самою смертю [22, с.94].

У середині XVII ст. у селі Велика Сушиця існував чоловічий монастир, заснований В. Стебельським та ліквідований наприкінці XVIII ст. [4; с.534]. Він належав

до Спаського монастиря й існував ще у 1779 р.: “в тѣм роцѣ мешкали ту еще два монахи Іоаким Сѣницькій и Теофан Петрыцькій” [7, с.51] (рис. 2).

Існував монастир і у селі Великосілля (Нанчілці Великій). Відомо що це був чоловічий Святоонофрійський монастир, підпорядкований Лаврівському [7, с.54].

Є свідчення про чоловічий Хрестовоздвиженський монастир у селі Библо. Відомо, що “о тѣм монастырку згадує Помяник Крехѣвскій” [8, с.73].

Функціонував монастир св. Івана Хрестителя у селі Головецько. Його існування підтверджує й народна легенда, згідно з якою колишня церква стояла в лісі і була монастирською та деякий час єдиною в цій околиці так, що навіть від містечка Турки віруючі на Великдень приходили сюди святити паски. У 1890 р. на її місці збудовано існуючу дерев'яну триверху церкву бойківського типу [17, с.206].

Також можна знайти відомості про Святовасилівський монастир у Городисько поблизу Нового Міста, котрий, як стверджує І.Мицько, існував, принаймні, за часів князя Болеслава-Юрія Тройденовича та функціонував щонайменше до 1447 р. [11, с.160]. Монастир згадується у 1446-1447 рр. при селі Підгородище, біля сіл Передільниця, Губичі, Воля, Городисько, як власність князя Несвижського. Підгородище тепер невідоме, але, очевидно, лежало неподалік Городиська. В монастирській церкві в Городищі були похоронені покійники з роду Бибельських, починаючи з XIV ст. [8, с.74].

Рис. 2. Церква Вознесіння Господнього у с. Велика Сушиця, яка розташована на місці колишнього монастиря

У 1374 р. згадується монастир св. П'ятниці біля Добромиля. Ця місцевість вже від 1472 р. відома як поселення П'ятниця [9, с.109].

Чоловічий та жіночий монастирі діяли у Смільниці, що тепер належить до м. Старий Самбір. Археологи стверджують, що Смільницький монастир Різдва Пресвятої Богородиці датується XI ст. [12, с.120]. Перша згадка про жіночий монастир у Смільниці відноситься до 1543 р. [5, с.270]. Монастир вважався одним із найбільших на території Перемишської єпархії. Так, у 1694 р. тут перебувало 14 сестер, стільки ж черниць було у 1764 р. незадовго до ліквідації монастиря у 1789 р. [5, с.273]. Сьогодні ми можемо побачити лише фрагменти мурів (рис. 3).

І. Крип'якевич підтверджує існування двох монастирів у Старому Самборі; один з них, жіночий, згадується у 1782 р. [8, с. 101].

Існував монастир у селі Старява. Відомо, що 1500 р. перемишльський староста вирішує суперечку між війтами Артимоном і Заньком й селянами та ченцем Савою. Селяни мали повернути ченцеві забране збіжжя під загрозою грошового штрафу [19, арк.28]. Як ствердують місцеві жителі, монастир був побудований на горі, на цьому місці сьогодні стоїть пам'ятний хрест (рис. 4). Однак старовинна церква функціонує в іншому місці. Церква св. Параскеви датується 1865 р., хоча "найдавніші згадки про церкву походять з 1510 р." [17, с.716].

Збереглися відомості про монастир у Старій Солі, якому польський король Казимир

Рис. 3. Залишки Смільницького монастиря в околицях Старого Самбора

Рис. 4. Пам'ятний знак на місці, де колись був монастир у с. Старява

III Великий надав право продукувати сіль за 100 злотих річного чиншу [9, с.109].

З початку XV ст. діяв монастир у Терлі, про який розповідає грамота короля Ягайла 1415 р., що згадує його надання “яко за князя Льва били за руских княжат” [8, с.101]. Про монастир Різдва Пречистої Діви згадується у дарчому записі 1716 р. священника Т. Ямінського церкви села Терло. Він, зокрема, він висловлює свою волю, щоб “при ньому залишався панотець Гедеон Устрицький або теж превелебний парох Бартоломей Шептицький чину св. Василя”. Також вказується, що при монастирі є плебанія, стодола, пара волів і три корови [20, арк.724]. С. Стжетельська Гринбергова зазначає що Лев зробив також пожертву для монастиря в Терлі, про що можна довідатися з грамоти Ягайла [22, с.99]. На жаль, першу австро-угорську залізницю прокладено через гору, на якій стояли монастирська церква та цвинтар, і сьогодні ми можемо побачити лише наслідки тих робіт, уявити первісний вигляд монастирської гори та відвідати цілюще джерело, що знаходиться поруч.

У 1616 р. у Топільниці шляхтич Г. Турянський при раніше закладеній ним церкві св. Трійці заснував монастир “з метою поширення Божої Слави та відправлення богослужінь за його рід” [18, с.561]. Він також записав для новоутвореної обителі половину своїх володінь у с. Топільниці. Відомо, що Топільницький монастир до останнього десятиліття XVII ст. підтримував тісні контакти з Києво-Печерською лаврою [12, с.132].

Історичні джерела свідчать також про існування монастирів у Бусовиську [13, с.51], Вицєві [13, с.52], Лопушанці-Хомині [6, с.407].

На території Старосамбірщини існували й римо-католицькі монастирі. На початку ХХ ст. у Буньковичах, поблизу Хирова діяли престижна для свого часу колегія та монастир отців-єзуїтів. Після другої світової війни тут розмістилася військова частина. На жаль, грандіозні приміщення з величезними підвалами сьогодні потребують серйозного ремонту (рис. 5).

Отже, на території Старосамбірщини функціонувало багато монастирів, про які ми згадуємо у цій публікації лише фрагментарно. Часто історичні джерела містять лише згадки про ту чи іншу обитель у контексті розповіді про певну подію. Це дає підстави припустити, що існували й інші монастирі, пам'ять про які з плином часу стерлася. Відновити її допоможуть подальші ґрунтовні дослідження з історії чернецтва України та Старосамбірського району зокрема.

Невідкладною проблемою сьогодення є фахова реставрація досліджуваних об'єктів, а не сучасний ремонт, який здійснюють парафіяни за власні кошти та кошти місцевих меценатів. Держава, на жаль, не дбає про збереження унікальних історико-культурних пам'яток, залучення яких у туристичну сферу дало б можливість якісно наповнити туристичні маршрути, зокрема, сільського зеленого туризму, який має значні перспективи розвитку на Старосамбірщині. Такий відпочинок сприятиме як фізичному, так і духовному оздоровленню населення України та міг би привабити іноземного туриста. Адже Старосамбірський район знаходиться на кордоні з Поль-

Рис. 5. Комплекс споруд Хирівської єзуїтської колегії

щею, яка є членом Європейського Союзу. Як зазначає О. Недавня, “зелений” відпочинок з релігійознавчими родзинками може стати доступною й улюбленою віддушиною серед буденного виру “марноти марнот”, ковтком свіжого повітря та цілющого духовного умиротворення [14].

Для популяризації знань про діючі та неіснуючі монастирі потрібно запровадити їх дорожнє маркування, видавати призначену для потенційних туристів спеціальну літературу, яка б інформувала про історію обителів та інших релігійних пам’яток. У монастирських приміщеннях варто було б створити виставки сакрального мистецтва тощо. У перспективі історію, специфіку чернечого життєвого укладу туристам можна представляти і за допомогою тематичних парків, як, наприклад, в італійському містечку Сульмона, де для туристів створили “парк віри”, а один з трьох релігійних маршрутів присвячений життю бенедиктинських монахів.

В інформаційному наповненні нових туристичних маршрутів слід враховувати потреби різних груп туристів, крім історії чернецтва залучаючи матеріали про інші важливі пам’ятки храмової архітектури, палацо-паркові ансамблі тощо. У перспективі релігійні маршрути могли б поєднувати інформацію не лише про історико-культурні ресурси Старосамбірщини чи інших районів Львівщини, а й прикордонних районів сусідніх європейських держав.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Гец М.* Столиця Гербуртів: нариси з минулого й сучасного Добромиля / М. Гец. – Добромиль: Рідна школа, 1937. – 68 с.
2. *Голубець М.* Матеріали до каталогу василіяньських монастирів у Галичині (Передрук із Записок Чина св. Василя Великого. – Жовква, 1928. – Т.3. – Вип. 1/2. – С.165 – 170. Збережено правопис оригіналу) / М. Голубець // Лавра. – 2000. – №2. – С. 53 – 55.
3. *Горбовий В.* Біличі / В. Горбовий, М. Масляк // Старосамбірщина: [Альманах]. Т.2. – Львів: Місіонер, 2002. – С. 310 – 317.
4. *Горбовий В.* Велика Сушиця / В. Горбовий, М. Масляк // Старосамбірщина [Альманах]. Т.3. – Львів: Місіонер, 2004. – С. 522 – 535.
5. *Дух О.* Жіночий монастир у Смільниці / О. Дух // Старосамбірщина: [Альманах]. Т.3. – Львів: Місіонер, 2003. – С. 269 – 285.
6. Кириличні рукописні книги у фондах Львівської наукової бібліотеки ім.В.Стефаніка НАН України: Каталог. – Т. 1: XI–XVI ст. / Уклад.: М. М. Кольбух (голов. ред.); Уклад. наук.-довідк. апарату : М. М. Кольбух, Я. П. Сенік; НАН України. ЛНБ ім. В. Стефаніка. – Львів, 2007. – 522 с., 24 кол.іл.
7. *Коссак М.* Монастирі Галичини (Публікація є передруком “галицької”, довідникової частини праці: Коссак М. Шематизм Провінції св. Спасителя Чина св. Василя В. в Галиції и Короткий Погляд на монастыри на Монашество Руске, от заведеня на Руси Віри Христовой аж по нынешнее время. – Львов, 1867. – С.5 – 32, 135 – 195, 204 – 210) / М. Коссак. – 1999. – № 7. – С. 41 – 55.
8. *Крип’якевич І.* Середньовічні монастирі в Галичині / І. Крип’якевич // Записки чина св. Василя Великого. Том 2. Вип.1–2, 3–4. Жовква: Вид-во Василя В., 1926. – С. 70 – 104.
9. *Кріль М.М.* Старосамбірщина: історія і культура / М. Кріль. – Львів: Піраміда, 2009. – 600 с.+24іл.
10. *Любіцева О. О.* Туристичний ринок України: сучасний стан, тенденції, перспективи /

- О. Любичева / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/lubiceva.htm
11. Мицько І. Книжність і книжники / І. Мицько // Старосамбірщина: [Альманах]. Т. 2. – Львів: Місіонер, 2002. – С. 160 – 176.
 12. Мицько І. Край обителів / І. Мицько // Старосамбірщина: [Альманах]. Т. 2. – Львів: Місіонер, 2002. – С. 120 – 144.
 13. Никорович Ю. Церкви та монастирі Перемишля та перемишльської єпархії (з кн.: Схематизм всего клира русско-католического Богом спасаемой епархии Перемишльской на год от рожд. Хр. 1879. – Перемишль, 1879.) / о. Юліан Никорович // Лавра. – 1999. – № 12. – С. 50 – 54.
 14. Недавня О. Зелений туризм з релігієзнавчими фішками / О. Недавня // Дзеркало тижня. – 19 червня 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://risu.org.ua/ua/relig_tourism/krayeznavstvo_digest/36185/
 15. Площанській В. Добромилъ. Монастырь Чина св. Василия Великого и несколько словъ объ отношеняхъ города / В. Площанский. – Львовъ: Въ типографіи Ставропигійскаго Института подъ зарядомъ Стефана Гучковскаго, 1867. – 48 с.
 16. Рожко М. Оборонний Спаспреображенський монастир XIII століття в с. Спас / М. Рожко // Старосамбірщина: [Альманах]. Вип. 1. – Львів: Місіонер, 2001. – С. 7 – 14.
 17. Слободян В. Церкви України: Перемишльська єпархія : [Видання присвячене 2000-літтю Різдва Христового] / В. Слободян. – Львів, 1998. – 864 с.
 18. Стецик Ю. Топільницький василіанський монастир Св. Трійці (XVII–XVIII ст.) / Ю. Стецик // Історія релігій в Україні: [науковий щорічник]. 2005. Кн. 1. – Львів: Логос, 2005. – С. 560 – 567.
 19. ЦДДА України у Львові. Ф.364. Оп.1. Спр.73.
 20. ЦДДА України у Львові. Ф.9., Оп.2., Спр.1.
 21. Швед Ю. Спаський та Лаврівський монастирі – осередки духовності й культури в Галичині / Ю. Швед – Львів: Місіонер, 2000. – 112 с.
 22. Strzetelska Grynbergowa S. Staromiejskie ziemia i ludność. / Praca nagrodzona na konkursie ogłoszonym przez Zarząd Muzeum imienia Dzieduszyckich / S. Strzetelska Grynbergowa. – Lwów: Nakładem Muzeum imienia Dzieduszyckich z drukarni E. Winiarza, 1899. – 678 s.

Стаття: надійшла до редколегії 25.05.2012
прийнята до друку 06.06.2012

THE MONASTERIES OF STAROSAMBIR DISTRICT AS OBJECTS OF RELIGIOUS TOURISM

O. Begey, O. Anisimovych-Shevchuk

*L'viv Institute of Economy and Tourism
vul. Mencyns'kogo, 8, L'viv, Ukrain, 79007*

Historical information systematize about monasteries which existed on territory of Starosambir of district, as well-known – Lavriv, Dobromil, Spas, so those, about existence of which there are only short mentions in historical sources. Analyzes the ways of the historical and cultural monuments monks to use in tourism.

Key words: history, monks, monasteries of the Starosambor district, religious tourism.

МОНАСТЫРИ СТАРОСАМБОРСКОГО РАЙОНА КАК ОБЪЕКТЫ РЕЛИГИОЗНОГО ТУРИЗМА

О. Бегай И., О.Анисимович-Шевчук

*Львовский институт экономики и туризма
ул. Менцинского, 8, Киев, Украина, 79007*

Систематизируются исторические данные о монастырях, которые функционировали на территории Старосамборского района, как общеизвестные – Лавровский, Добромльський, Спасский, так и те, о существовании которых сохранились лишь короткие упоминания в исторических источниках. Анализируются пути привлечения историко-культурных памятников монашества с целью использования в туризме.

Ключевые слова: история, монашество, монастыри Старосамборского района, религиозный туризм.